

носи и отъ разни съсловия. Сигурно, помислихъ си, — нѣкаква разпродажба. Кога наближихъ, вниманието ми привлече надписъ съ голѣми букви върху витрината: „Циркъ на бълхи. За пръвъ пѣтъ въ Русия“. Та кой ли ме е надминалъ въ занаята, рекохъ си, — досега и на умъ не ми е идвало да дресирамъ бълхи. Чакай да се поуча.

Взехъ билетъ и следъ другитѣ влѣзохъ и азъ.

Случихъ се въ последнитѣ редове, та трѣбваше доста да чакамъ докато стигна до арената на бълхитѣ. Най-сетне вредихъ се.

Предъ менъ е стъклена маса. Наведохъ се и видѣхъ знаменититѣ артисти. Показваше ги единъ нѣмецъ.

— Нумеръ първи — тържествено извика нѣмецътъ — впрегатна бълха.

Всички около масата ококориха очи.

Въ мънички книжни колца е впрегната бълха. Съ мъжа тя се плъзга по гладкото стъкло и влачи колцата. Върѣхъ се по-отблизо и разбрахъ. Съ тънъкъ металически косъмъ бълхата е завързана за колцата. Тя се мъчи да се освободи, но не може. Подскача, плъзга се и ще-не ще върви напредъ.

— Нумеръ втори — извика нѣмецътъ — бълха-балерина танцува шеметенъ валсъ.

Въ конусообразна книжна рокличка се подава главичката на бълхата. Тя се мъчи да изкочи отъ рокличката, да се изпримчи, но не може: рокличката я стиска здраво, та не ѝ дава и да падне. Нещастната бълха, зашеметена, подскача и се върти ту на една, ту на друга страна, дано нѣкакъ се изскубне и литне на свобода, а публиката зѣпа като омагьосана и се чуди на нейния шеметенъ валсъ.

Публиката избухва въ неудържимъ смѣхъ, а нѣмецътъ самодоволно се усмива и тържествува ли, тържествува.

— Нумеръ трети — вика той — бълха воденичаръ.